

Startside>Domstolsprocedurer>Civilretlige sager>Bevisoptagelse

Bevisoptagelse

Grækenland

1 Bevisbyrde

1.1 Hvad er reglerne om bevisbyrde?

For så vidt angår bevisførelse følger græsk lovgivning forhandlingsprincippet (*archi tis diáthesis*). Ifølge dette princip handler domstolen udelukkende efter anmodning fra en part og tager stilling på grundlag af de påstande, som parterne fremsætter og dokumenterer, og de anmodninger, de indgiver. Processuelle foranstaltninger træffes efter anmodning fra en part, medmindre andet er fastsat i lovgivningen. Hver part skal kun dokumentere de forhold, der har indflydelse på pådømmelsen af sagen, og som er nødvendige for at underbygge de enkelte påstande eller modkrav. En anmodning uden dokumentation afvises.

1.2 Er der regler, der fritager for at føre bevis for bestemte forhold? I hvilke tilfælde? Er det muligt at føre bevis for, at en bestemt formodningsregel ikke er gyldig?

Såfremt lovgivningen stiller krav om, at et forhold skal bevises, tillades modbeviser, medmindre andet er fastsat i lovgivningen. Forhold, der er så velkendte, at der ikke er nogen rimelig tvivl om deres sandhed, eller som domstolen har kendskab til fra andre retssager, tages automatisk i betragtning og skal ikke bevises. Domstolen tager automatisk højde for fælles erfaringsgrundlag uden at stille krav om beviser. Domstolen tager ligeledes af egen drift højde for love, sædvaner og praksis i andre lande, men kan anmode om beviser, hvis den ikke har kendskab til disse.

1.3 I hvor høj grad skal retten være overbevist om et forhold for at basere sin dom på det pågældende forhold?

Domstolen behandler bevismaterialet frit og beslutter selv, om de fremsatte påstande er sande. I sin afgørelse angiver den årsagerne til sin konklusion. Såfremt det i lovgivningen er fastsat, at sagen kan afgøres alene ud fra en begrundet formodning, f.eks. i tilfælde af en anmodning om foreløbige foranstaltninger (*asfalistiká métra*), er domstolen ikke forpligtet til at anvende reglerne om bevisoptagelse, tilladte bevisformer og styrken af de beviser, der måtte blive fremlagt, men kan tage hensyn til alle de elementer, den anser for relevante, for at tage stilling til sagens forhold.

2 Bevisoptagelse

2.1 Kræver bevisoptagelse altid, at en part skal anmode herom, eller kan dommeren i visse tilfælde også optage bevis af egen drift?

Det grundlæggende princip er, at bevismidler fremlægges af parterne. Domstolen kan dog på eget initiativ pålægge en part at indgive ethvert lovligt bevismiddel, selv hvis det ikke er blevet påberåbt af en part.

2.2 Hvad sker der efterfølgende, hvis dommeren imødekommer en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse?

Efter bevisoptagelsen tager domstolen stilling til sagens realitet, medmindre den finder bevisførelsen utilstrækkelig, i hvilket tilfælde den kan pålægge parterne at fremlægge nye bevismidler.

2.3 I hvilke tilfælde kan en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse afvises af retten?

Hvis domstolen finder det eksisterende bevismateriale tilstrækkeligt, eller hvis parten ikke har kunnet fremlægge det inden for den ved lov fastsatte frist.

2.4 Hvilke forskellige bevismidler findes der?

Bevismidler omfatter, i henhold til den civile retsplejelov (*Kódika Politikís Dikonómias*), tilståelser, inspektioner, rapporter fra sagkyndige, bevisdokumenter, afhøringer af parterne, vidneudsagn, faktisk baserede formodninger og erklæringer på tro og love.

2.5 Hvad er procedurerne for vidneforklaringer, og adskiller de sig fra procedurerne for udtalelser fra sagkyndige? Hvad er reglerne for afgivelse af skriftlig forklaring og fremlæggelse af sagkyndiges rapporter/udtalelser?

Sagkyndige vidner (*pragmatognómones*) bistår domstolen ved at afgive en udtalelse om de spørgsmål, som domstolen stiller dem. Om nødvendigt pålægger domstolen det sagkyndige vidne at være til stede i forbindelse med alle eller visse retslige skridt. Hver domstol fører en fortegnelse over sagkyndige vidner. Dekreter udstedt efter forslag fra justitsministeren fastsætter, hvordan fortegnelserne etableres og føres. Den domstol, der behandler sagen, giver de sagkyndige vidner de nødvendige anvisninger om, hvordan de skal udføre deres opgaver, og fastsætter navnlig, a) hvorvidt den anser det for nødvendigt, at de er til stede i en hvilken som helst fase af retssagen, og b) hvorvidt den sagkyndige skal afgive sin udtalelse i retten, eller om udtalelsen blot skal udarbejdes af de sagkyndige vidner. Medmindre andet er fastsat af den domstol, der behandler sagen, kan samme beføjelser udøves af en anden domstol, der handler efter en anmodning eller henvisning om retslige skridt vedrørende den sagkyndiges udtalelse, eller af en konstitueret dommer (*entetalménos dikastís*). Hvis domstolen pålægger den sagkyndige at udarbejde en skriftlig udtalelse, fastsætter den en frist for det sagkyndige vidnes afgivelse af udtalelsen. Dommeren eller, hvis der er tale om et dommerkollegium, rettens præsident kan forlænge fristen efter anmodning fra de sagkyndige vidner, og uden at parterne er blevet indkaldt tidligere, hvis de sagkyndige vidner vurderer, at fristen ikke giver tilstrækkelig tid til at udarbejde udtalelsen. Hvis der er mere end et sagkyndigt vidne, træffer de sagkyndige vidner alle de foranstaltninger, der er nødvendige for deres udarbejdelse af en rapport og udarbejder deres skriftlige udtalelse i fællesskab. De mødes efter opfordring fra en hvilken som helst af de sagkyndige. En skriftlig udtalelse skal indeholde oplysninger om de foranstaltninger, de har truffet, og indeholde de enkelte sagkyndiges synspunkter med begrundelser og skal undertegnes af de sagkyndige. Hvis et sagkyndigt vidne ikke er til stede, når udtalelsen udarbejdes, eller nægter at underskrive den, skal det fremgå af udtalelsen. De sagkyndige vidner eller en person, som de har givet bemyndigelse hertil, indgiver den skriftlige udtalelse til den domstol, der udpegede dem, og det registreres, at udtalelsen er indgivet. Hvis udtalelsen indgives til en domstol, der handler efter en anmodning eller henvisning fra den konstituerede dommers domstol, fremsendes rapporten omgående til den domstol, der behandler sagen. Domstolen tager altid frit stilling til de sagkyndige vidners udtalelse.

2.6 Har visse procedurer for bevisførelse større vægt end andre?

En mundtlig eller skriftlig tilståelse (*omología*) afgivet af en part i retten eller til den konstituerede dommer udgør fuldstændigt bevis mod den person, der afgiver den; tilståelser afgivet uden retsligt vurderes, ligesom andre bevismidler, frit.

2.7 Er visse procedurer for bevisførelse obligatoriske, når bestemte forhold skal bevises?

Der kan ikke føres bevis for kontrakter og akter af kollektiv art ved vidneudsagn, hvis transaktionens værdi overstiger 20 000 EUR, og vidneudsagn er ikke tilladt i forbindelse med indhold af bevisdokumenter, selv hvis transaktionens værdi ikke overstiger 2 mio. GRD eller 20 000 EUR. Vidneudsagn tillades dog i følgende tilfælde: a) såfremt der er foreløbige beviser i form af et dokument med beviskraft, der sandsynliggør, at transaktionen blev foretaget ("foreløbige

skriftlige beviser", *archi éngrafis apódeixis*), b) hvis der er fysiske eller moralske årsager til, at dokumentet ikke kan forelægges, c) hvis det dokumenteres, at et dokument blev udarbejdet, men utilsigtet er gået tabt, og d) hvis vidneudsagnet er berettiget som følge af transaktionens art eller de specifikke betingelser, som transaktionen blev foretaget under, og navnlig hvis det vedrører handelsrelationer.

2.8 Er vidner ved lov forpligtet til at afgive forklaring?

Enhver, der indkaldes som vidne, skal møde op og afgive forklaring om de forhold, som han eller hun har kendskab til. Hvis personen ikke møder op, uden at fraværet begrundes, pålægges domstolen ham eller hende at betale de udgifter, som fraværet har givet anledning til, og kan desuden pålægge den pågældende en bøde.

2.9 I hvilke tilfælde kan de nægte at afgive forklaring?

Følgende personer har ret til at nægte at blive afhørt som vidner: 1) præster, advokater, notarer, læger, farmaceuter, sygeplejersker, jordemødre, disses assistenter og partens advokat vedrørende forhold, de har fået kendskab til i forbindelse med udøvelsen af deres erhverv, 2) personer, der er beslægtet med parterne ved blod, ægteskab eller adoption indtil tredje led, i direkte linje eller sidelinje, medmindre de er beslægtet på samme måde med alle parterne, og ægtefæller, tidligere ægtefæller og forlovede. Et vidne er desuden ikke forpligtet til at afgive forklaring om 1) forhold, der kan give anledning til retsforfølgning af en lovovertrædelse begået af vidnet eller en person, der er beslægtet med vidnet, i henhold til artikel 401, stk. 2, i den civile retsplejelov, eller som kan bringe skam over vidnet eller en sådan person, 2) forhold, der udgør en forretningshemmelighed.

2.10 Kan en person, der nægter at afgive forklaring, straffes eller tvinges til at afgive forklaring?

Et vidne, der møder op, men nægter at afgive forklaring, selv hvis den pågældende pålægges at gøre det, kan pålægges en bøde.

2.11 Er visse personer fritaget for at afgive vidneforklaring?

Følgende må ikke afhøres som vidner:

præster angående alt, de måtte have fået kendskab til i forbindelse med skriftemål

personer, der på tidspunktet for de omhandlede begivenheder ikke havde den mentale kapacitet til at forstå dem eller er ude af stand til at formidle deres opfattelse heraf

personer, der på tidspunktet for de omhandlede begivenheder var ramt af en psykisk lidelse, der reelt begrænsede deres dømmekraft og vilje, eller som er i en sådan tilstand, at de bør undersøges

advokater, notarer, læger, farmaceuter, sygeplejersker, jordemødre, disses assistenter og partens advokat vedrørende forhold, de er blevet betroet eller har fået kendskab i forbindelse med udøvelsen af deres erhverv, og med hensyn til hvilke de er underlagt tavshedspligt, medmindre den person, der betroede sig til dem, tillader dem at vidne

embedsmænd og tjenestegørende militærpersonel vedrørende forhold, med hensyn til hvilke de er underlagt tavshedspligt, medmindre den ansvarlige minister giver tilladelse til afhøring af dem

personer, der kan have en interesse i retssagens udfald.

2.12 Hvad er dommerens og parternes rolle ved afhøring af vidner? Under hvilke omstændigheder kan et vidne afhøres ved brug af videomøde og andre tekniske hjælpemidler?

Inden vidnet afhøres, aflægges han eller hun ed (ved at aflægge en religiøs ed eller ved at afgive en erklæring). Vidner afhøres enkeltvist, og kun hvis det anses for at være vigtigt, kan de konfronteres med andre vidner eller parterne. Vidner afgiver forklaring mundtligt. Vidner skal oplyse, hvordan de fik kendskab til de forhold, de afgiver forklaring om, og skal i tilfælde af forlydender oplyse, hvem der gav dem oplysningerne. Domstolen kan afvise spørgsmål stillet til vidner af parterne eller deres advokat, hvis de er åbenlyst meningsløse eller irrelevante, og domstolen afslutter afhøringen af et vidne, når den vurderer, at den pågældende har oplyst alt det, han eller hun ved om de forhold, der skal bevises. Domstolen kan på eget initiativ eller efter anmodning fra en part i specifikke sager beslutte at afholde en videokonference. Domstolen beslutter, om en sådan anmodning skal efterkommes, efter at have slået fast, om anvendelsen af denne teknologi er nødvendig for den effektive behandling af sagen. Domstolen kan, under hensyntagen til sagens omstændigheder, efterkomme en anmodning om en videokonference og stille krav om yderligere garantier for en hensigtsmæssig behandling af sagen. Dommeren, justitssekretæren og de andre personer, der deltager i videokonferencen, skal være til stede i de respektive lokaler inden det planlagte opkaldstidspunkt. Domstolen beslutter i den enkelte sag, om der skal være en dommer til stede på det andet sted. Udstyret håndteres af dommeren eller autoriseret retspersonale. Hvis der er tale om en konsulær myndighed, håndteres udstyret af en person med bemyndigelse fra delegationslederen. En afhøring foretaget ved hjælp af en videokonference foretages i overensstemmelse med bestemmelserne i den civile retsplejelov om de relevante retslige skridt. Dommeren fastsætter antallet af personer, der må være til stede i lokalerne. Han eller hun foretager afhøringen og giver den nødvendige vejledning til de personer, der er til stede begge steder. De enkelte medlemmer af domstolen eller parter i sagen må, med tilladelse fra den dommer, der foretager afhøringen, stille spørgsmål til de tilstedeværende parter, vidner og sagkyndige vidner. Med henblik på at fastslå identiteten af personen i det andet lokale assisteres dommeren af justitssekretæren eller en person på det andet sted med bemyndigelse fra konsulen. Den dommer, der foretager afhøringen, beslutter, hvornår videokonferencen afsluttes. Afhøringen af vidner, sagkyndige vidner og parter ved videokonference anses at have fundet sted ved retten og har samme beviskraft som afhøring på et offentligt retsmøde.

3 Vurdering af beviset

3.1 Kan retten tage hensyn til beviser, som en part har tilvejebragt på ulovlig vis?

Domstolen må kun tage stilling til lovlige bevismidler. Begrebet "lovlige" bevismidler (*nómima endeiktiká mésa*) omfatter den måde, hvorpå bevismidlerne blev opnået. Ulovligt opnåede bevismidler er ulovlige og må ikke tages i betragtning.

3.2 Tillægges en parts egen forklaring værdi som bevismiddel?

Ja, afhøringen af parterne accepteres som bevismateriale.

Sidste opdatering: 13/11/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.